

Adempauze in Jorwerd

Onderstaand lied staat bij Nijkleaster Jorwerd op grote banieren in de kerk. Bij de vieringen van Nijkleaster overpeinzen we de woorden. De dichter, heeft met dit lied de essentie van Nijkleaster weergegeven.

Huis om stil te zijn

Uit straten ronkend en rumoerig
heb ik een weg, een plek gezocht;
ik vond, het hart beklemd en roerig,
een huis gebouwd uit ademtocht.

Uit woordenvloed ben ik gekomen,
genaderd tot de bron van rust;
niet om er zomaar weg te dromen
maar stil te zijn naar hartelust.

Hier klinkt de taal niet angstaanjagend
en daal ik tot mijn wezen in,
in stilte die bevrijdt, ontwapent:
een stem die spreekt van dieper zin.

Het veilig masker mag doormidden,
ik toon mezelf een waar gezicht;
terwijl – geopend – handen bidden:
ontvangend, weerloos, vederlicht.

Ik voel me als herdacht, herboren –
het eelt, de ziel opnieuw doorbloed;
ik ga, weer mens als ooit tevoren,
de wereld anders tegemoet.

Eppie Dam

Nijkleaster staat voor stilte, bezinning en verbinding. Het is een wens om een nieuw klooster in Jorwerd (Fryslân) te bouwen waar mensen voor korte of langere tijd kunnen verblijven. Het wordt een bijzondere plek, waar mensen zich in alle rust kunnen terugtrekken voor een 'adempauze', voor stille tijd. Er is nu nog geen kloostergebouw en gemeenschap maar wel een mooie oude kerk. Daarin komt men samen, op woensdag en regelmatig op zaterdag en zondagochtend, om elkaar te ontmoeten in liturgie en gesprek, stilte en wandeling, plezier en recreatie. Voor groepen worden 'programma's op maat' georganiseerd. Kijk op www.nijkleaster.nl.

*Uit straten ronkend en rumoerig
heb ik een weg, een plek gezocht; ...*

Vanuit de drukte van het dagelijks leven even op adem komen bij Nijkleaster in Jorwerd. Iedere woensdagochtend kan je bij Nijkleaster terecht voor een viering, een kop koffie, een verdiepend gesprek en een wandeling. Ze noemen dat een 'kleasterkuier', een kloosterwandeling. Overal uit het land komen mensen naar Jorwerd om mee te vieren en mee te lopen. Een pelgrimage vanuit het huis van stilte en in het stille 'buiten'. Hier kan je jouw soms zo roerige hart bij God neerleggen.

*Uit woordenvloed ben ik gekomen,
genaderd tot de bron van rust; ...*

Vanuit een samenleving die veel van ons vraagt is het hoofd niet zomaar leeg. Maar met de mooie pianomuziek, de liederen uit Iona en Taizé komt men tot rust. Er wordt bij Nijkleaster in drie talen gezongen. De speelsheid met muziek, met taal, de symboliek van de bloemen en kaarsen, dit gedicht van Eppie Dam op grote banieren in de kerk helpen om stil te worden.

*Hier klinkt de taal niet angstaanjagend
en daal ik tot mijn wezen in, ...*

Bij Nijkleaster wordt tijdens de viering uit de Bijbel gelezen. Nieuwe vertalingen van oude psalmen, gebeden als poëzie, en ruimte om over de tekst na te denken. Het Iona-lied 'Neem mij aan zoals ik ben' zingt men vol overgave. Je mag er zijn zoals je bent, niets meer en niets minder. Eenieder wordt uitgenodigd zichzelf te zijn, kerkelijk of niet-kerkelijk, zoeker of vinder.

*Het veilig masker mag doormidden,
ik toon mezelf een waar gezicht; ...*

Tijdens het wandelen loop je een (groot) deel in stilte. Al lopend lijkt het alsof het binnenin jezelf lichter wordt. En soms, soms lijkt het hoofd leeg en is er alleen stilte. Na de bezinning over de tekst die in de kerk is gelezen en een daaruit voortvloeiende vraag, zoek je verbinding met een andere pelgrim. Met aandacht luisteren naar de ander en met aandacht mag je jouw verhaal doen.

*Ik voel me als herdacht, herboren –
het eelt, de ziel opnieuw doorbloed; ...*

Na de wandeling komen allen terug in de kerk. Er is weer koffie en thee en de mooie gedachten die onderweg binnen en boven zijn gekomen, worden gedeeld. Ook de lunch wordt gedeeld op grote schalen. Rond half een vertrekt men weer naar huis. We zijn in beweging gekomen en kunnen weer verder met het leven.

(Met liturgie naar buiten. Raad van kerken, 2015)